

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 3. Emendatus versus ex Asinaria Plauti, & locus quidam Appuleij in
Floridis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

tamen verisimilius esse arbitror, Horatium haec
que in re Archilochi, ad cuius se imitationem
comparauerat, similem esse voluisse. siquidem
ut alia turpiter à se facta, quòd apud Alianum legimus,
prædicauerat, ita cum in prælio aduersus
Thraciæ populos eadem ratione expediisset
suam, notum id posteris suo ipsius præconio esse
luit: cecinitque hoc modo:

Ἀσπίδι μὲν Σάτων τις ἀγάλλεθ', ἢν ᾤσθ' ἰσχυρῶς

Ἐντὸς ἀμώμυτον κάλλιπον ἐκ ἰθέλων.

Φυχλῶ δ' ἐξέσασα φυχῶν ἀλλ' ἀσπίς ἐνείη

Ἐρρέτω. ἢς αὖθις κτήσομαι ἔρακίω.

Ita enim eos versus lego; et si aliter Alciatus, sed
ille bello ferox, ille tyrannorum exactor
quem etiam apud inferos, ut hinc ait, canentem
& exactos tyrannos mirantur Umbrae, non ita
prodigus animæ, ut non fugere aliquando maluit
quàm mori: qui & ipse, ne hoc nesciremus, veritas
id suis mandauit, ut auctor est Herodotus in Ter-
chore: in quo malitiam quandam Herodoti
Plutarchus. ita ut videatur si φιλοφυχία ποῦνται
quasi quidam morbus: possintque ad multos
accommodari, quæ apud Homerum Veneri Iuppiter
ter dicit:

ἔ σοι τέκνον ἔμδν δέδωται πολεμίας ἔργα

Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμερόεντα μετέοχο ἔργα γάμοιο

Ταῦτα δ' ἀρνί' ἰδοῦ, ἢ ἀθὴν πάντα μελίητι.

Emendatus versus ex *Asinaria* Plauti, & locus quidam

Appuleij in *Florida*. CAP. III.

Locus est Plauti in *Asinaria* ita scriptus in
nibus, quæ mihi quidem videre contigerit
exemplaribus.

Proficij

*Præfiscin. hoc nunc dixerim. nemo etiam me accusauit
Merito meo. neque me Athenis est aliter hodie quisquam,
Cui credi rectè aequè putent.*

In quem homo eruditissimus, & de quo inter eos qui
poëtam illum emendare aggressi sunt, propemodum
dici potest, Οἷος πένου, hæc nōtauit. Mendum hoc
est, & in nostro scriptura deprauata, etiā interpolatio-
ne litterarum: quæramus ergo emendationem. Ego
autem, quemadmodum ei loco medicina facienda sit,
iam dudum reperissè mihi videor: in quo, num quid
ipse me fallam, alij iudicabunt. Vetus erat opinio, pe-
riculum esse aliquod à fascino, ubi quis impensius aut
laudaret ipse se, aut præfens ab alio laudaretur. Eius
rei causas, quoniam alij & curiosè quæsierunt, & co-
piosè tradiderunt, nunc persequi non est operæ. Sed
ex ea opinione receptum erat, vt in laudando plerun-
que adderentur *præfiscine*, aut *præfiscini*, qua inui-
diam & fascino à se amolirentur ac deprecarentur.
Quale est, quo etiam hodie vtimur, Dicto absit inui-
dia. Est autem *præfiscine*, aut *præfiscini*, idem quod
præfiscinæ. Cum igitur magnificè de se locuturus
esset veterator ille, cuius ea apud Plautum verba sunt,
quasi inuidiam à se amoliri cupiens, ait,

Præfiscini hoc nunc dixerim.

Neque enim dubito quin ita legi oporteat. Huius
vocis citantur exempla hæc à Charisio. Titinnius in
Setina:

Paula mea, amabo pol tu

Ad laudem addito præfiscini, ne puella fascinoetur.

Afranius in Consobrinis:

Sciū habitum ita vt nunc obtinet, præfiscine.

Sed & apud Appuleium multo eruditorem, multoq;
pluris faciendum scriptorem, quàm vulgò putant,

P. 3 locus

at. Murett
ia Lektionen
LIII
28

locus est eiusdem vocis ignoratione corruptus libro tertio Floridorum. Igitur, quod difficile factu erat, eademque re vera arduum nobis existimabatur, gratum esse populo, placere ordini, probari magistratibus, & principibus, praefusiue dixerim, iam quodammodo mihi obigit. Praefusiue enim, non praefusiue, eo loco legendum est. Iampridem haec scripseram, cum ad me Tibur allatae litterae ab Oberto Giphano homine in primis erudito, in quibus scriptum erat, Quod vulgo apud Gellium libro decimo Noctium Atticarum, & eius libri capite xxiiii. legitur *pristini* & *pristine*, in Veteribus leguntur *prafiscini*, & *prafiscine*. certeque in vetere Macrobio quem mihi commodauit Hercules Ciofanus Sulmonensis, ubi illa omnia ex Gellio, ut solet Macrobius descripta referuntur, legitur *fiscine* & *fiscini*, deprauius quidem, sed tamen manifestis rectae scripturae vestigiis.

De loco quodam ex Odis Horatii.

CAP. IIII.

OMINOSVM esse crediderunt veteres illi, veteris religionis ignoratione occaecati, occursum serpentis, viam qua quis iter facturus esset quasi discantantis; exque ea superstitione dictum ab Horatio est

Rumpat & serpens iter institutum.

apertius autem etiam idem cognoscitur ex Heliodoro suauissimi scriptoris, Ethiopicum libro tertio, ubi legitur: αυτοι δ' αρα η κωμους εντες γεροντες, η τις εν τω νεϊλε κωμους μειβοντες, κροκοδειλον ορωσιν απο δεξιων οδου τερα διερχοντα, η τω ρειθρου τω πιταμυς κυω δεξια η μη καταδυμενον. οι μεν δην αλλοι συνιδως τε η αδορυβαντην οφθεν ηγον. πλιω οσον ο καρδιαις κωλυμα η ην κωμους οπσημαινεος παρελεθη. Sed hoc aut nihili est, quod quoque non inuitus fatebor, aut, si non proflus in-